

מסורת הש"ס

(א) יומא חא. פ"ט מגילה י:
פ"ט, ב) (ב) יומא ובמגילה
ליחא, ג) (ג) מגילה ד ע"ט,
ד) (לפיל נח: ה) (ה) (פ"י תוס'
חולין נב, ד"ה ברוך), ו) (מ"א
ו), ז) (ש"ס מ"ו, ח) (ח) נ"י יעב"ד
ש"ס

תורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' משלחסי ידידיו כ"ד
הן: (ב) רשב"ם ד"ה מן
הכריב וכו' אלא מהכא
ילפינן שרומח:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

ורקמת הכרובית היא אופי
לפני הדברים שבמניין
לפני הקריקט, והוא לפני
לפני ההחלל חתונה לו
מן הדברים: מן המעלה,
מן העובד מן הדברים
ולמעלה לא משפט כלום
אם שניהם כרחיבים בדבריה
אתה לא מפתחת בזה
ענין הכרובית וגם עתה
שן לך: אף מלטה, אף
הכרובית דרך הקריקט, ואין
דבר אף ששטח כלשהו
תופשין כלשהו מבית; דאמר
לך ילדו: דאיתן שם
היה עמוד הדין מן הכרובית
בזה דרך קריקט; שם לא
היה לכל דור, האתן
נפש היבא דרך קריקט
לא מחוץ הדבר אף הוא
אם האל שם בזה
קרי: דאיתן שם
בכניו דרך קצות נפש,
אין לכרובת אתה ומשפט
היה עשיתי שם הכרובית
לפני לא היה דבר שן
ואין כנסתה להחידויה
ממלאת את הכרובית
הדבר דרך כולל
היה: כי האה הדבר

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

צמ.

עין משפט
נר מצוה

זו א ב תי פיו מהל'
שנים הל' יג עושיע
חית פי קסט עעף א:

רבינו גרשום (המסד)

היה מחזיק כ' אמה אורך
וחי' ונמצא שבכמהין
של מלאין הרבוי. ואעפ"י
הכרובים נמסיהו היצא הם
קיימי אלא שי"מ בנס היו
עומדין לרובא בולטין. הי'
גופן של כרובים כהרגולין
שבכמהין ננועץ מאחורי
גביהן אחת אל אחת וכנסין
של כרובים יד בולטין
כהרגולין מלפניה ומהא'
ליאכ למישמע מיני רבנס
היו עומדין ודלמא זה שלא
בגגה זה היו קיימי.
בכמהי אשח אלא אחי אכל

[illegible][illegible]

העשרים שלמעלה מה העשרים כולן
המדה אלא נגזר היה עומד וכנסי
חל פשוטו לכותל דרומי והכי משמע
ש למעלה שהם פניוין מכלול העשר
מתקפה לה אבי ודאמא בואין
בתרענוין. ואם תאמר
אחרי כן היו עומדים דעשרים
בעשרים יכי יחזי ו"ל מ"מ פריך
אזוי שחוק לא היה עומד בנס:
דמצדדי אצדודי. לא ה"מ למימר
כאן בזמן שישאל
עושין רצונו של מקום דמסתמא
העמידום תחלה לפי מה שהיו עושין
רצונו של מקום:

וְיִשְׂרָאֵל אֵלָּא שִׁמְעַת מִינָּה בְּנֵי הָהָר
גִּלְיָן הוּא קִימִי מַחֲקִיף לָהּ
קִיפָה לָהּ רַב אַחָא בְרִי יַעֲקֹב
נָא בְרִיהַ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ וּדְלֵמָא
לֵמָּא מִיכָּף הוּא כִּיפִי יֵדִיחוּ
חֲפִי (6) כִּיצַד הָן עוֹמְדִין רַבִּי
יְהוֹדָא אֲמַר פְּנִיחַם לְבֵית וְלִמְדָּא
לֵהָד אֲשִׁיחַ כְּאֵן בּוֹמֵן יִשְׂרָאֵל
עוֹשֵׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם וְלִמְדָּא
חַיִּי דְּמַצְדְּדִי אֲצִדְדִי דְּתַנַּי
הָן וּמַצְדְּדִים פְּנִיחַם כְּתַלְמוּד
וְכִבְתּוֹ שֶׁל חֲבִירוֹ וְכֵּן בִּשְׁעָה
יֵס יִצְחָק וְאִינוּ מַכְנִים בְּהַמְתּוֹ
יֵשָׁע לֹא פוֹתַחַת זֶה עוֹשֶׂה לֹא
יֵשָׁע לֵבּוֹר בִּשְׁלָמָא בַּעַל
הַבֵּית לְמָה לִּיהָ אִלֵּין אֲלַעְזֹר
מִשּׁוֹם

מאל והרף צנינים: מתקין לה אפי'.
 חתם כפיו ולא צנינים שאין הרחקה
 צדק. וכן כל הק קשיות דמקשו לה
 ייחור ומתחילי דידיה: ודלמא עו של
 תושב רחוק מן הכותל קא עומא ונמלא
 פשי קאם כנף הכרוב הסמוך לכותל
 ור אלא בר יעקב. היי ומי דלא
 הכרובים באלכסון הציה היי עומדים
 שמכרוב צמיח הארון לא היי עומדים
 לכותל צוית וכנף שלו שמד הארון

ה' דהי עשר אמות שהכרוצים והארוך עומדים בהן כה הכרוצים בנס היו עומדים בלנקמן ומקום הארוך אינו היה ידיהו ולמעלה ידיהו יטולין למדוד עשרים ירקטות לשלש אמות קומה איין חסויים אלף כעשרים דמשפת כר

הא קא משמע לן למטה כלמעלה מה למעלה אין משמש כלום אף למטה אין משמש כלום מסייע ליה לר' לוי ^א דאמר ר' לוי ואיתמא רבי יוחנן דבר זה מסורת בידינו מאבותינו מקום ארון ^ב וכו' אינו מן המדה תניא גמי הכי ^א ארון שעשה משה יש לו ריוח עשר אמות לכל רוח ורוח אמר רבנאי אמר שמואל כרוכים בנס היו עומדים שנאמר ויחמש אמות כרוכים האחת אמות אמות בנף הכרוב השנית עשר אמות מקצות

בנפיו ועד קצות כנפיו גופייהו הריבא הווי ק
עומדין מתקף לה אביי ודלמא בולטין כר
רבא ודלמא זה שלא כנגד זה הווי קיימי כ
ודלמא באלכסונא הווי קיימי מתקף לה רב
יביתא מעילאי רווח מתקף לה רב פפא
מתקף לה רב אשי ודלמא שלחופי הווי מש
וחנן ור' אלעזר אחו אמר פניהם איש אל אחי
פניהם איש אל אחיו הא כתיב יפניהם לבי
עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין ישראל
יפניהם לבית הא כתיב יפניהם איש אל
אונקלוס הגר אמר כרובים ימעה צעצועים
הנפטר מרבו: **מתני'** ימי שיש לו בור לפני
שדרך בני אדם נכנסין ויוצא בשעה שדרך בני
ימשהק מבורו אלא ממלא ומשהק מבחין וזה
פותחת: **גמ'** פותחת להיבא אמר ר' יוחנן
הבור בעי לאשתמורי מיא דבוריה אלא בעי

ס"ד שהנפים בכרוב כרד האדם אחד מזל ימין ואחד מאל של כרובים בולטין ויואלין מחמת כתרנולים שהקוף כולו נאל מחמת הכנפים שני הכנפים יואים ממקום אחד באחמ כתרמלי דגים כדו ידיו כהדוי כרד פפא ורד ארד כימי מל מזל הארז מזה סקון לכותל והשני עומד מזל הארז מן הכנף ולכותל נולא קוף כרד הכרוב השומד מן הכותל ויו בולטין כתרנולין יננה אפ"ה לא חקשי מידי: **מסקין** יקיימ אפ"ה הכי לא חקשי מידי דללנא באלכסנא היו עומד מור המזל מקאום כנפי של זה לקאום כנפי של זה כנפי של המזל אלדודי כנפי הארזן כננד דרומית מערבית ונעמ מן הכותל וכנף הכרוב הכי מחלתא שם וכנפו השנית נועמ ל זה רב הוא כר' דרב יהושע. נהי נמי דזה כננד מן עומד כננד דללנא ביחא מעילאלי ריחא שהנינן הולך בולטין הכנפים מן הגופין והיו מקור לא קיר כננד כנפי בולטין כרובח הגופין: **מיפן** חיימי ידיו. הכנפיים ליכא אלל כ' אמה מקאם כנף האחד לקאם כנף השני קוף כרדס שחובק את ידיו כרדכתי (בנאשית מה) שלל ל ידיוהי קוף פריח. ואי משוס דכחיו. כנפיהם אל השני דהו ו כננד ו: **ופניהם איש** אל אחיו. כנל מזה חסיו: **ויש כדכחי** ונע עומדים על רגליהם ופניהם לית (להליל)

הקרקע ושל עץ שמן היו ומולוין וזה כדכתיב במלכים וכן
היו ליעשות בענין אחד: כאן בומן שישלשל עושין רגליו
היון שהקביה אוהב את ישראל ומחלה קן נעשו פנים
עין המעין מיהם ליות על ידי נס: דמלדי אורדו.
הכא ליכא לתרזי דלעיל כאן בומן שישלשל עושין כו' ו
עושין רגליו של מקום: ממשע ונעושים. פסוק הוא כדכר
מאי כרוב כרביא ילד כלומר כמקומו הנספטרין מרבותיה
שלקחו מבעיה' וקחם גם הדרך: כשעם שני אדם ואלו
מאנים. דרך ביתו של זה דליון זה ודרך הכור: זה עושם ל
זה עמנו הפסוח לגור כדי שלא יוכל זה לשאוב מצורו בליל
ו. ומשום חשד אסתי תקנו כן כדמפרש בגמרא [ע"ז]:

